

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 10843/2023
04.05.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића, Марије Терзић, Мирјане Андријашевић и Зорана Хацића, чланова већа, у парници тужилаца АА и ББ, оба из ..., чији је заједнички пуномоћник Ивица Јовановић, адвокат из ..., против туженог ЈП "Путеви Србије" Београд, чији је пуномоћник Бранислав Поповац, адвокат из ..., ради утврђења и накнади штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 992/22 од 19.12.2022. године, у седници одржаној 04.05.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 992/22 од 19.12.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Вишег суда у Врању Гж 992/22 од 19.12.2022 године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П 2374/17 од 19.01.2022. године, ставом првим изреке, одбијен је приговор туженог о апсолутној ненадлежности суда за поступање у овој правној ствари, као неоснован. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев тужилаца и утврђено према туженом да је Споразум о накнади за експропријацију закључен пред Секретаријатом за имовинско-правне послове ГУ Града Врања, под бр. 465-265/13-07 од 23.01.2014. године, између парничних странака, ништав, јер је противан принудним прописима, јавном поретку и добрим обичајима. Ставом трећим изреке, тужени је обавезан да тужиоцу АА из ..., на име разлике између исплаћене до припадајуће накнаде за експроприсано градско грађевинско земљиште, кат.парц. бр. .. уписану у ЛН бр. .. КО ..., исплати износ од 24.408.00 динара, са законском затезном каматом почев од 19.01.2022. године, као дана пресуђења па до исплате. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу ББ из ..., на име разлике између исплаћене до припадајуће накнаде за експроприсано градско грађевинско земљиште, кат.парц. бр. .. уписану у ЛН бр. .. КО ... исплати износ од 24.408.00 динара, са законском затезном каматом почев од 19.01.2022. године, као дана пресуђења па до исплате. Ставом петим изреке, тужени је обавезан да тужиоцима накнади трошкове парничног поступка у износу од 204.053,00 динара, са законском затезном каматом, почев од дана извршности пресуде па до исплате.

Виши суд у Врању је, пресудом Гж 992/22 од 19.12.2022. године, ставом првим изреке, одбио као неосновану жалбу туженог и потврдио пресуду Основног суда у Врању П 2374/17 од 19.01.2022. године, у ставу првом, другом, трећем и четвртом изреке. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу петом изреке пресуде Основног суда у Врању П 2374/17 од 19.01.2022. године, тако што је тужени обавезан да тужиоцима накнади трошкове парничног поступка у износу од 183.803,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана извршности одлуке о трошковима па до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је изјавио благовремену ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној на основу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр.72/11...18/20), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног касационог суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе, као ни ново тумачење права, па нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији туженог прописани одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Предмет тражене правне заштите је утврђење ништавости Споразума о накнади за експроприсано земљиште, закљученог између парничних странака и исплата разлике тужиоцима између припадајуће и исплаћене накнаде за експроприсану парцелу. Одлука нижестепених судова о усвајању тужбених захтева тужилаца заснована је на примени одговарајућих одредби материјалног права и у складу је са постојећом судском праксом судова у примени и тумачењу материјалног права релевантног за пресуђење ове правне ствари, па не постоји потреба за новим тумачењем права. Није потребно ни уједначавање судске праксе у вези примене одредбе члана 42. Закона о експропријацији, у погледу начина одређивања висине тржишне вредности непокретности, јер су нижестепени судови тржишну вредност експроприсаних непокретности утврдили на начин који не одступа од правног схватања о одређивању висине те накнаде, по тржишној цени градског грађевинског земљишта, чији је статус промењен доношењем Генералног урбанистичког плана Града Врања, при чему ревидент уз ревизију није приложио другачије одлуке судова донете у предметима са истим правним основом и чињеничним стањем као у овом предмету.

Из тих разлога, Врховни касациони суд је одлуку као у ставу првом изреке донео применом одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност ревизије, применом одредбе члана 410. став 2. тачка 5., у вези члана 468. став 1. и 479. став 6. Закона о парничном поступку и утврдио да ревизија туженог није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. Закона о парничном поступку, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу, које не прелази динарску противвредност од 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. На основу одредбе члана 479. став 6. истог закона, против одлуке другостепеног суда којом је одлучено о спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужиоци су, као формални супарничари на основу одредбе члана 205. Закона о парничном поступку, тужбу ради утврђења и накнаде штете поднели 11.10.2017. године, а вредност предмета спора је 24.408,00 динара.

Имајући у виду да је ово спор мале вредности у ком се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, следи да против одлуке другостепеног суда, у овој врсти спора, ревизија није дозвољена на основу одредбе члана 479. став 6. Закона о парничном поступку.

Из тих разлога, Врховни касациони суд је одлуку као у ставу другом изреке донео применом одредбе члана 413. Закона о парничном поступку.

**Председник већа - судија
Гордана Комненић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**